

ΣΑΝΥΑΣΗΣ.

सन्नासि

ΣΑΝΥΑΣΑΙ λέγονται εἰς τὰς Ἰνδίας ἐθελόθρησκοί τινες ἐπαῖται, οἱ τὸν τέταρτον καὶ ἀνώτατον βαθμὸν τῶν Βραχμάνων συγκροτοῦντες. Ἡ προτεταγμένη εἶναι εἰκὼν ἀληθινὴ, ἀκριβὲς ὁμοίωμα τοῦ ὑποκειμένου τὸ ὁποῖον παριστάνει, ὑπὸ ἱεροδιδασκάλου τινὸς εἰς τὴν Ἀγγλίαν πεμφθεῖσα μετὰ τῆς ἀκολούθου ἐπιστολῆς.—

Μίαν ἑσπέραν, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἐνῶ περιεπάτουں εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου μετὰ τινος συναδελφοῦ μου, ἀπηντήσαμεν ἐθελόθρησκον ἐπαίτην, τὸν ὁποῖον ἄριστα εἰκονίζει τὸ μετὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς ὁμοίωμα. Ἐπὶ λοριδίου ἰστάμενος κατέναντι τοῦ ποταμοῦ, καὶ περὶ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας λαλῶν πρὸς τοὺς ἐκεῖ συνηγμένους, εἶδα καὶ αὐτὸν αἴφνης μετὰ τῶν ἀκροατῶν μου. Ἐκθέτων δὲ τὰ τῆς εἰδωλολατρείας ἄτοπα, ἔδειξα τὸν ἀσκητὴν ἢ ἐπαίτην τοῦτον ὡς παράδειγμα. Εἰς ἡ δύο ὠμίλησαν πρὸς ἐπαινον τῆς σκληραγωγίας του, καὶ δῆλον ὅτι μεγάλως τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ ὑπέληπτοντο. Διὰ τὴν πληροφορήσω δ' αὐτοὺς περὶ τῆς ἀτοπίας καὶ μωρίας τοῦ καθιστάνειν ἄχρηστον ἐν οἰονδήποτε μέλας τοῦ σώματος, ἀνέφερα τὴν πασίγνωστον

Σανσκριτικὴν παροιμίαν, 'Οὐδὲν ὁ Θεὸς φθείρει' ἦτις, μολονότι κατὰ τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν Ἰνδῶν ἔχει ἄλλο νόημα παρὰ τὸ ὑπ' ἐμοῦ δοθέν, μ' ἐβοήθησε μ' ὅλον τοῦτο νὰ δείξω ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἄχρηστον τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα καταστήσας, ἐπραξε πολὺ μᾶλλον καὶ παρ' ὅσον ὁ Θεὸς αὐτός· ἐπομένως δὲ οὐχὶ μόνον ἀρετὴ δὲν ἐλογίζετο ἢ τοιαύτη πράξις, ἀλλὰ καὶ τὸναντίον, μεγάλη ἁμαρτία κατὰ τοῦ Θεοῦ. Μετὰ πολλῆς προσοχῆς μὲ ἠκροάζετο τὸ πλῆθος· ἐνῶ δ' ἐγὼ ἐλάλουں, ὁ συναδελφός μου ἰχνογράφησε τὸν ἐθελόθρησκον, καὶ μετὰ τὴν εἰς οἶκον ἐπιστροφὴν μ' ἔδωκε τὴν ἰχνογραφίαν ταύτην, ἣτις τόσον μᾶλλον εἶναι ἀξιοπεριεργος, καθ' ὅσον ἀκριβῶς τὸν ἄνθρωπον παριστάνει. Ἐρωτηθεὶς ὁ Σανυάσης ἐπὶ τίνι λόγῳ ἐκράτει τὸν βραχίονα ὑψωμένον, Μὲ σκοπὸν, ἀπεκρίθη, ν' ἀποκτήσω θρησκευτικὴν ἀξιοσύνην, καὶ μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι δώδεκα ἔτη εἶχε διατηρήσειν αὐτὸν εἰς τὴν ὄρθριν αὐτὴν θέσιν.

Δύσκολον ἤθελεν εἶσθαι, φίλε, διὰ λόγων νὰ σε μεταδώσω ὀρθὴν ἰδέαν τοῦ καταπληκτικοῦ καὶ φρικώδους ἀποτελέσματος, τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει τοιοῦτου παρα-

δόξου ὑποκειμένου θέα. Ὁ βραχίων, ἀνυψωμένος τοσούτον μακρὸν χρόνου διάστημα, ἐπὶ τέλους καθίσταται διόλου ἀμετάτρεπτος· ἐνῶ δ' αὐτὸς συστέλλεται καὶ ἐλαττοῦται, οἱ ὄνυχες ὑπερμακρύνονται, καὶ καταπτῶσιν ὡς οἱ ἀρπακτικοὶ ὀρνέου. Τοῦ μήκους τῶν ὀνύχων θέλει σὲ δώσειν ὄρθην ἰδέαν τὸ σχεδιάσμα, καθότι μετ' ἀκριβείας διετηρήθησαν αἱ τῆς μορφῆς ἀναλογίαι.

Ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο καταρχὰς ὁ τῆς αἰρέσεως ταύτης χαρακτήρ, τὴν σήμερον βέβαια οἱ Σανυάσαι διάγουν ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἄσωτον καὶ διεφθαρμένον βίον. Πᾶν κοσμικὸν ἔργον ἐγκαταλείψαντες, ζοῦν ὄλως διόλου ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν ὁποίαν πάμπολλοι γενναίως τοὺς χορηγοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν δεισιδαίμονος πρὸς αὐτοὺς σεβασμοῦ, ὡς ταχέως μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἐξομοιοῦμενος. Περιπλανῶνται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ρυπαρώτατοι, μόλις ἐν ῥάκος φοροῦντες σκέπασμα τῆς γυμνότητος αὐτῶν, ὄχι ὅτι δὲν ἐμποροῦν νὰ προμηθευθῶσι τὰ τοῦ σώματος χρειώδη ἐνδύματα, ἀλλὰ διὰ νὰ δείξωσι τάχα ὅτι δὲν ὑπόκεινται πλέον εἰς τὴν ἐπιρροὴν ἐξωτερικῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι παρήτησαν τὸν κόσμον, καὶ ὄλως καθυπέβαλον τὰ πάθη. Ἐκ τοῦ ἐναντίου ὅμως, ἀπὸ τὰ φαινόμενα κρίνουν τισ, λαμβάνει κακίστην ἰδέαν περὶ τῆς ἀγνεύσεως, καὶ ἐμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν ἔτι παρήτησαν πᾶν ὄρθον αἰσθηματοῦ πρέποντος καὶ τοῦ κοσμοῦ. Γενικῶς φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν δέρμα τίγριδος, ἐφ' οὗ καθίζουσιν ὅταν ἦναι χρεῖα· ἴσως δὲ καὶ σκοπεῖον μὲ τοῦτο νὰ δεικνύουσιν ὅτι ἀνήκουον εἰς τὸ ἐν ἐρήμοις διατρίβον γένος τῶν Σανυασῶν.

Ἄλλος τις συγγραφεὺς λέγει τὰ ἐπόμενα.—Ὁ βασιμὸς Σανυάσου, ὁ τέταρτος καὶ ἀνάτατος εἰς τὸν Βραχμᾶν δύνатаί ποτε νὰ φθάσῃ, τόσον εἶναι ὑψηλὸς ὥστε περισσοτέραν ἀγιότητα μεταδίδει ἐν διαστήματι μιᾶς μόνης γενεᾶς παρ' ὅσην οἰαδήποτε ἄλλη τοῦ βίου κατάστασις ἐν διαστήματι μυρίων. Προσθέτουσι δὲ ὅτι, εὐθὺς ἀφοῦ ἀποθάῃ Σανυάσης, μεταβαίνει πάραυτα εἰς τὸν κόσμον τοῦ Βραχμᾶ ἢ τὸν τοῦ Βισνοῦ, καὶ ἀπαλλάσσεται διαπαντὸς τῆς ποινῆς τῶν μετεψυχώσεων. Ὁ Σανυάσης ὀφείλει ἐξάπαντος νὰ παραιτήσῃ τὴν γυναῖκά του, καὶ ν' ἀπαρνηθῇ τὰς οἰκιακὰς ὁδὰς καὶ κοινωνικὰς σχέσεις. Κατὰ πρῶταν, ἀφοῦ λουσθῇ, πρέπει νὰ τρίβῃ ὄλον τὸ σῶμα του μὲ στάχτην, πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ὄλως ἀπληρῆθη τὸν καλλωπισμὸν τοῦ σώματος καὶ τὰς ἡδονὰς τοῦ κόσμου. Εἰς μονοφάγιον χρεωστῆ νὰ περιορίζεται καθ' ἡμέραν. Ἀνάγκη πᾶσα νὰ λείψῃ ὄλως διόλου ἀπὸ τὴν χρῆσιν τοῦ Βετέλ, τὸ ὁποῖον εἶναι φύλλον δριμύ τὴν γεῦσιν, παραπολὺ μασώμενον ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, καὶ δυσκολώτατα παραιτούμενον ὑπὸ τῶν ὅσοι αὐτὸ ἤδη ἐσυνείθισαν. Τὰ ὑποθήματα τοῦ πρέπει νὰ ἦναι ξύλινα κρούπαλα. Πρέπει νὰ ἔχῃ ἐρημιτῆριον ἐπὶ τῶν ὄχθων ποταμοῦ τινὸς ἢ λίμνης. Πρέπει νὰ ζῇ μόνον ἀπὸ ἐλεημοσύνην, ἐμπορεῖ δὲ νὰ τὴν ἀπαιτῇ δικαιοδικαίως. Ἡ μελέτη πρέπει νὰ συνιστᾷ τὸ μόνον αὐτοῦ ἐνασχόλημα. Τῆς γυμνάσεως δὲ ταύτης καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς ἔδωκε

τὴν ἀκόλουθον περιγραφὴν εἰς τὸν Ἀββᾶν Dubois Ἰνδὸς τις, ὁ ὁποῖος ἐσπούδασέ ποτε ὑπὸ ἔξοχον Σανυάσῃν μὲ σκοπὸν νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν θρωπικὸν βίον.

Ἡμῖν, εἶπε, νέφυτος ὑπὸ περιβόητον Σανυάσῃν, ὅστις εἶχε καταστήσειν ἐρημιτῆριον εἰς μεμακρυσμένον τόπον. Μέγα μέρος τῆς νυκτὸς ἀφιέρωνα εἰς ἀγρυπνίαν, καὶ προσπαθῶν νὰ ἐξορίσω ἀπὸ τὸν νοῦν μου πάντα λογισμὸν οἰονδήποτε. Συμφώνως μὲ τὰς καθ' ἑκάστην ἐπαναλαμβανόμενας ὑπὸ τοῦ Σανυάσου διδασκαλίας, ἠγωνιζόμην παντὶ σθένει νὰ κρατῶ τὴν ἀναπνοὴν μου ὅσον μὲ ἦτο δυνατόν νὰ ὑποφέρω. Ἐπιμένον δὲ εἰς τοῦτο, ἕως οὗ σχεδὸν ἐλειποθύμουν. Τοιοῦτοι βίαιοι ἀγῶνες ἐπέφερον τὴν πλῆον ἀφθονον διαπνοὴν πανταχόθεν τοῦ σώματός μου. Ἐπὶ τέλους, μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ κατὰ τὸ σύνθημα ἐγυμναζόμην, ἐραντάσθη ὅτι εἶδον ἐνώπιόν μου τὴν πανσέληνον, φεγγαδεστάτην, ἀλλὰ τρέμουσαν. Ἄλλοτε, μ' ἐπῆλθεν ἡ φαντασία ὅτι ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ κατεβυθίσθη εἰς παχύτατον σκότος. Ὁ πνευματικὸς ὁδηγός μου, ὅστις πολλάκις μὲ εἶχε προειπεῖν ὅτι διὰ τῆς μετανοίας καὶ σκέψεως ἐμελλὰ νὰ ἴδω πράγματα θαυμαστὰ καὶ παράδοξα, ὑπερχάρη μαθῶν τὴν πνευματικὴν μου ταύτην πρόοδον. Μ' ἔταξε τότε ἄθλα νέα ἐπίσης δυσκατόρθωτα· καὶ μὲ εἶπεν ὅτι ὁ καιρὸς δὲν ἀπέιχε πολὺ, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ ἴδω καὶ ἄλλα τῆς μετανοίας μου ἀποτελέσματα ἔτι μᾶλλον ἐκπληκτικά. Βαρυθεῖς, ἐπὶ τέλους, τὰς ὀχληρὰς ταύτας μυριάς, ἐγκατέλιπον αὐτὰς, φοβηθεῖς μὴ σαλευθῶσι τὸν νοῦν μου ὄλως διόλου· καὶ πάλιν κατέφυγον εἰς τὸν πρότερον ἐργατικὸν βίον μου.

Οἱ ἐθελόθρησκοι ἐπαῖται εἰς τὴν Ἰνδοστάν, παρατηρεῖ συγγραφεὺς Ἄγγλος, ἀπαρνοῦνται τὸν κόσμον διὰ τινὰ περιφρόνησιν ἢ ἀποτυχίαν, ἢ διότι ὀκνηροὶ ὄντες προκρίνουν νὰ ζητῶσι παρὰ νὰ ἐργάζωνται. Ἐρωτήσας πεπαιδευμένον τινὰ Βραχμᾶνα, ἐὰν δὲν ἐγνώριζέ τινος ἀπὸ θρησκευτικὰ ψιλῶς αἰτία τὸν κόσμον ἀπαρνηθέντας, καὶ γενομένους ἐπαίτας, ἔδωκεν ἔτι εἶπεν, ὅτι εἶνα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΙΝΔΟΥ.

ἸΣΠΑΝΟΣ τις ὁδοιπόρος ἀπῆντησεν Ἰνδὸν εἰς τὸ μέσον τῆς ἐρήμου. Ἀμφότεροι ἦσαν ἐφιπποί. Ὁ Ἰσπανὸς, τοῦ ὁποῖου τὸ ζῶον ὀλίγον ἤξιζεν, ἐπρότεινε εἰς τὸν Ἰνδὸν, ὅστις εἶχε νέον καὶ δυνατόν ἵππον, νὰ κάμωσιν ἀλλαγὴν· οὗτος φυσικῶς τῷ λόγῳ ἀπεποιήθη. Ὁ Ἰσπανὸς ζητεῖ ἀφορμὴν ἐριδος, καὶ τέλος συμπληκονται· ἀλλ' ὁ Ἰσπανὸς, ἐνοπλος ὢν, δὲν ἤργησε νὰ κυριεύσῃ τὸν ποδούμενον ἵππον, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ὁ Ἰνδὸς συνοδεύει αὐτὸν μέχρι τῆς προσεχούς πόλεως, καὶ πάραυτα κάμνει ἀγωγὴν εἰς τὸ δικαστήριον. Ὁ Ἰσπανὸς ἀναγκάζεται νὰ ἐμφανισθῇ, καὶ νὰ φέρῃ τὸν ἵππον· κατηγορεῖ δὲ ὡς κλέπτην τὸν Ἰνδὸν, διαβεβαιούμενος ὅτι ὁ ἵππος ἀνῆ-